

HOMENAXE E ELEXIA A ALVARO CUNQUEIRO

LEMA: ese pumar de estrelas

CASA DE CUNQUEIRO EN VIGO CON MAZÁS

Son alegres mazás no madureiro
do rumoroso máxico druída,
e o recendo a mazá madurecida
define un territorio milagreiro.

Son as mazás alegres de Cunqueiro:
mazás da maciñeira máis belida
que viñan á cidade; luz traída
doutros lugares que ama o sol primeiro.

Mazás da maciñeira de cristal
que vira Bran, o fillo de Febal.
Por elas vinteseite ó mar saían.

Mazás no madureiro de Cunqueiro,
mais viñan de Emaín, polo seu cheiro.
Coma tempo encorado recendían.

SINBAD MARIÑEIRO

Señor Sinbad está cos seus amigos
observando o peirao desde a varanda,
e come gulusmeiro doces figos
das figueiras sombrizas de Bolanda.

Señor Sinbad enxuga as comisuras
da boca e narra historias largacías
dalgunhas atrevidas singraduras
deica as illas chamadas Cotovías.

Señor Sinbad suspende algún repente
seu relato, quizais presa a memoria
de augacións de esmeralda e de rubí,
e agarda cabo del atentamente
pra en latino galego pó-la historia
Al-Faris ibn Iaquim al-Galizi.

MERLIN EN MIRANDA

Na casa de Merlin, o ilustre vello,
puidera ser que chegue compañía
coma tal de arrieiros, e sería
quizais un rei que vén catar consello.

Na casa de Merlin calquera día
podes ver como o mundo se che agranda
e ser que algúns viñeron a Miranda
pra tomaren leccións de meigaría.

Na casa de Merlin, beira da estrada,
haber hai unha máxica xanela,
e o Felipe de Amancia axexa e vela
se acaso vén alguén pedir pousada;

e apréndelle a cuspir (por bicar nela)
caguñas de cereixas á Manuela.

e ese extraño lamento

do mítico Merlin,

BRAN QUE ERA DEUS

son, amigo xangai

que xa en terra se espocan.

Que ponte desde vigo a mondoñedo
sexa o Bran que era deus --non o naviarca,
senón aquel indómito monarca
que de morto foi garda no penedo;

que ponte desde o mar á nosa casa
natal sexa a vontade do regreso
turbulenta e feroz, veneno preso
no corazón que os ámagos abrasa;

que en mondoñedo ou Insua haxa un recanto
onde agarden por nós algunhas leiras
despois das aventuras mariñeiras
que fixemos de amor e de quebranto,

e Bran séxanos ponte, ou a vontade
de empata-la vellez coa mocidade.

MEMORIAS DE ALEXIA A ALVARO CUNQUEIRO

LEMA: ese pumar de estrelas

CUNQUEIRO EN MONDOVEDO (GO CON NAZAS)

Ese pumar de estrelas
do teu corpo vencido
e ese cheiro de velas
do espírito durmido;

esa pedra vermella
coma cárcere eterno
e esa lareira vella
co mol remol do inverno;

ese renxer das horas
nas invernías crúas
e esas voces cantoras
de antigas fragas núas;

ese zoar do vento
sen principio nin fin
e ese estraño lamento
do máxico Merlin,

son, amigo xangal
que xa en terra as esperas,
o preludio fatal
doutras mil primaveras.

Señor Sinbad anuga as comixuras
da boca e narra historias largarías
de quinas a travidas e ingradas
deica as illas chamadas Cotovias.

Señor Sinbad suspende algún repente
seu relato, quizais preda a avaria
de bagacins de avaricia e de tubi,

e agarda caba do statemente
pra en latín contar a historia
al-Farisi ibn Iaquib al-Qalili.